THE CHURCH WEEKLY

Vol. IX.	SUNDAY 9TH JANUARY 1955	PRICE 2 ANNAS A COPY	NO. 2

STEWARDS OF THE MYSTERIES OF GOD

Father Laurence S. Jackson, M. A. Th., H. C. F.

II

The priest as teacher must emphasise the true doctrine of the Holy Sacrament. Our Lord instituted this ordinance in order that his brethren, when he had taken the body of his humiliation into the heavenlies, might still have the assurance of his everabiding presence with them. Well he knew how the inhabitants of space and time are dependant upon visible aids and tokens. So he instituted this mystery to be a means of approach to and appropriation of Himself. Indeed it was to be a channel of divine grace not possible even during his sojourn on earth. He promised that where two or three were gathered together in his name he would be in their midst, and in the Sacrament of the Altar, Christ redeems his promise, for not only is he there in the midst of the faithful to be worshipped and adored, but to be received beneath the forms of bread and wine. And it is the priest's duty "not only to receive food himself but to dispense it to the rest of the faithful." (vide Horstius).

No beholding of the Sacred Mysteries can be a substitute for their reception. Our Lord hath said: "Except ye eat the flesh of the Son of man and drink his blood, ye have no life in you." I wonder if the present situation in our church is due to the non-observance of this divine precept. Our Lord has told his brethren that only will they keep his commandments when they love him, and of these commandments there are really only two. One is to go into all the world to preach and baptise, and the other is to make memorial of him until he come again.

With regard to our own community, one of your own teachers, speaking to a crowded convention, at which I was present, said: that a Syrian Christian will quarrel with his own shadow. Surely it is obvious that we would not quarrel with one another if we were loving our Lord, and consequently his brethren. For then we should, as brethren, be receiving the life of our Master in his own appointed way. So the priest should endeavour to teach his people to return to this primitive practise, and frequently approach the table of the Master to receive "the bread of angels". Only when our church is in deed and truth a communicating assembly of people will our quarrels diminish and our dissentions cease.

With this question of frequent communion is bound up the hearing of confessions, and again the priest must constantly instruct his people with regard to this Sacrament of Penance, as it is called. God's people must be taught to distinguish between the sacredotal office and the personality of the priest. A priest hears confessions as the legate of Christ, for he is the Master's duly authorized agent. There are many people who stay away from confession, and therefore from communion, because they have no respect for their particular parish priest. But this would not be so if they realised that the sacraments ministered by the Lord's representative are the great High Priest's and not those of his deputy. Only when a penitent can be made to forget the earthly minister, and made to look through him to the Lord himself, will there be a true appreciation of this means of grace as the channel o absolution.

I am sorry to say that frequently our folk do not know how to make a confession. Even among educated people this knowledge is lacking, but this is not surprising when people make their communion so infrequently. It cannot be sufficiently emphasized that a priest should have some knowledge of moral theology, and therefore he must be a man of studious habits. He should know something of the penances required for the various states of sinfulness. He should, as a good physician of the soul, know what medicines to apply to his patients who are morally and spiritually sick. Therefore he must always be watchful as regards his own shortcomings, and contact with his Lord by prayer and sacrament will be his own safeguard. So he must seek to be himself a pattern of virtue.

It has been stated by churchpeople that though confession is made under the seal, yet sometimes, priests themselves do not respect this seal. Surely such a complaint should never be proferred in regard to a "steward of God's mysteries". Do you know the story of S. John Nepumac of Bohemia, who was the confessor of the beautiful wife of the ruler of the country. When S. John refused to reveal to the jealous husband what the wife had revealed in the confessional, by his order S. John was drowned in the river. This was in 1383. S John is known as "the martyr

of the secret of confession." So must we be faithful in the exercise of this our ministry.

So we pass on to the consideration of the priest as the shepherd of his flock. And in this respect he must be diligent in the matter of the baptism of infants, for that is one of the divine commandments. I have known cases in our church, where children have died without baptism through sheer negligence on the part of the priests concerned. This should never hapoen, and our people should know, that in cases of emergency where no priest is available, the baptism of water can be given in the name of the blessed Trinity, by any person whatsoever. Yet how few of the laity know this.

There is a great tendency in our church to be mechanical in our practise of religion. We say a good many words in our services, but do we know what we are saying? I have been endeavouring to gather together some account of the saints mentioned in the Great Intercession. But despite much research, I have been defeated in some cases. Of some of the blessed ones, even their festivals are not known. Yet we go on invoking them. But how illuminating it would be if we actually knew somthing about the saints whose intercession we seek. Have you listened carefully to the minister reciting the sixth thoobden? He might be reciting the letters of the alphabet, and this would mean just as much to him—often he wants to get it over, for it is so long. If religion is to be a living thing, then the words of our Liturgy must be clothed with reality, and it is the priest's duty to see that this is so. But he must know himself so that he can impart to others.

Then the priest must visit his flock. He is the father of the family, and should know his children intimately. Yet I have heard folks say that the parish priest will only come to their house if there is the hope of some fee being obtained. I know this is partly due to the poverty of the ministry, and if and when this dreadful litigation in the church ceases, perhaps something may be done to see that a priest is not hampered in work because of lack of money. He should not be dependent upon the sporadic alms he receives for his ministrations, for his livlihood. And when one thinks of the amount fo money that has been poured into the open jaws of the law during these last fifty years, one is ashamed. For as the "Church Weekly" says in this week's issue, the differences dividing the "two parties" are infinitesimal.

Yet, in spite of its many difficulties, the priestly life is a glorious vocation, and if it is exercised "in Christ" no power on earth can prevail against it. When we were priested, we began a new life. Though we did not cease to be what we were before, and our personalities did not change, yet a new existence was added to our old one. And this new life was given to us that we might show to others the majesty of that eternal priesthood which we share with our Master. Every one of us who has been ordained to this ministry is "alter Christus", another Christ. And we are not our own. We were bought with a price, and the ransom the Lord paid was worked out on the leafless and barren tree at the "place of the skull".

Therefore we ourselves must be prepared for the same kind of treatment that our Lord received, misrepresentation, ignominy, suffering, and even death. We must expect nothing less than this. However we know that if we continue to maintain that union which was bestowed upon us in baptism, strengthened in confirmation and nourished in Holy Communion, the divine purpose will be fulfilled in and by us.

We must expect to be offered up, even as was our Lord. We shall have our moments of despondency: we shall have our times of exaltation: we shall have our joys and our sorrows; but if we live by the day, trusting in our Lord, realising that he changes not, we shall every day draw nearer to his sacred heart.

Ours is the task to help our struggling brotheren to grow in grace from day to day: ours to help others to know what the will of the Lord is. The priesthood is fire, and we can only approach the altar because we have been panoplied with the grace of God through the sacraments we ourselves have received. And we can only perform our priesthood knowing that "in Christ" we are in the sphere of the Holy Spirit's operation, and he works in all the mysteries of the church. It is he by whom we were born again into Christ by virtue of our baptism. By him were we anointed and sealed. He alone knows the full purpose of God, and has the knowledge of our own weakness. He will perfect our weakness by his strength, and sustain us by his presence, and he will guide us into all the truth. Therefore at the last we shall with all the saints come to realise the intensity of God's love which passeth all understanding. In Christ we shall look forward to the good end of men of peace. For that is the goal of our Christian profession.

Therefore when the call comes for us to depart hence, we shall be able to lay down our priesthood at the divine feet of our Master, and rejoice with all the sons and daughters of God who love and live for the Lord's appearing, Amen.

നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം 13.

സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ട് ഏകത്വം

(റവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ് എം. എ. എസ്. ടി. എം.)

നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തിലെ എല്ലാ വാക്കുകളെക്കാളും ഏറ്റവുമധികം തർക്കത്തിനു വിധേയമായ ഒരു വാക്കത്രെ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അറിയൂസും സഹയാത്രക്കാരും സമ്മതിക്കുവാൻ വളരെയധികം വിസമ്മതിച്ച ഒരു സംഗതിയത്രെ സാരാംശത്തിൽ പുത്രനും പിതാവിനുമുള്ള ഏകത്വം എന്നുള്ളതു്. ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ ഹൊമോ ഊസിയോസ് എന്നും (Homo ousios) ഹോമോയി ഊസിയോസ് എന്നും (Homoi ousios) രണ്ടുവാക്കുകളുള്ളതിൽ ആദ്യത്തേതിന്റെ അർത്ഥം സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ട് ഏകത്വം (of the Same substance with the father) എന്നും, രണ്ടാമത്തേതിന്റെ അർത്ഥം സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ട സാമ്യം (of similar substance with the father) എന്നും ആണു്. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതാണു് ശരിയെന്നു അത്താനാസ്യോസ് ശെമ്മാശനും, രണ്ടാമത്തേതാണു ശരിയെന്നു അറിയൂസിന്റെ കൂട്ടുകാരും വാദിച്ചു. സാരാംശം (substance) എന്ന വാക്കു് യവനായ തത്വചിന്തയുടെ ഫലവും ആധുനികകാലത്തു് വലിയ അർത്ഥമില്ലാത്തതുമായ ഒന്നാണെങ്കിലും ആ വാക്കു മൂലം അന്നു പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയ യാഥാർത്ഥ്യം ഇക്കാലത്തും എക്കാലത്തും അർത്ഥഗർഭം തന്നെയാണു്. പുത്രൻ സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനു സമൻ എന്നു് വന്നാൽ രണ്ടു സാരാംശങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു് വരികയാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വത്തിനു ഹാനി വരുമല്ലോ. ത്രിയേകദൈവത്തിൽ രണ്ടാമനായ മശിഹാതമ്പുരാൻ പിതാവിനെപ്പോലെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെപ്പോലെയും സമ്പൂർണ്ണദൈവമാകയാൽ സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ടു് ഏകൻ തന്നെയാണു്. നാം സാധാരണയായി വിശ്വാസപ്രമാണം ചൊല്ലുമ്പോൾ "സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ടു് സമത്വമുള്ളവനും" എന്നു ചൊല്ലുന്നതു യഥാർത്ഥത്തിൽ തെററിദ്ധാരണയ്ക്കു വകയുണ്ടാക്കുന്നതാകയാൽ സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ടു് ഏകത്വമുള്ളവൻ എന്നു തിരുത്തിച്ചൊല്ലേണ്ടതത്രെ.

സത്യദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള സത്യദൈവം എന്ന മൂന്നദ്ധ്യായത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം വി: വേദപുസ്തകത്തിലെ പല വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അവ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. "മഹാദൈവവും നമ്മുടെ രക്ഷിതാവുമായ യേശുക്രിസ്തു" സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനു് തുല്യൻ അല്ലെന്നു വന്നാൽ മഹാദൈവം എന്നു പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. അവൻ സത്യദൈവവും നിത്യജീവനും ആണെന്നു് യോഹന്നാൻശ്ലീഹായോടു ചേർന്നു നാം പറയുന്നതിന്റെ കാരണം തത്വത്തിൽ പിതാവിനോട്ടു് അവിഭാജ്യമായ സമത്വവും ഏകത്വവും പുത്രനും ഉള്ളതുകൊണ്ടാണു്. നിഖ്യാസുന്നഹദോസിന്റെ വിജയം എന്ന ചരിത്രം പ്രഘോഷിക്കുന്നതു് മേല്വദ്ധരിച്ച രണ്ടു വാക്കുകളിൽ "ഐ" (I) എന്ന അക്ഷരം ഉൾപ്പെടെ എന്നുള്ള വാക്കു് വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ചേർത്തു എന്നുള്ളതാണു്. ആ ഏക (ഐ) അക്ഷരം വിട്ടുകളഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ ത്രിത്വോപദേശവും ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച വിശ്വാസവും (Christology) തദ്വാരാ രക്ഷയുടെ ഉപദേശവും വിശകില്പ്പർകമായിരുന്നു. പ്രാപഞ്ചികമായ രക്ഷ എക്കാലത്തുമുള്ള മനുഷ്യരാശിക്കു ഏകയോഗത്താൽ സമ്പാദിപ്പാൻ യേശുക്രിസ്തുവിനു സാധിച്ചതു താൻ തത്വത്തിൽ പിതാവിനോട്ടു ഏകത്വമുള്ളവനായിരുന്നതിനാലത്രെ. ദൈവത്തെക്കാൾ അല്പമെങ്കിലും കുറവുള്ള ഒരു കുട്ടിദൈവമായിരുന്നു യേശുക്രിസ്തുവെങ്കിൽ അവൻ സമ്പാദിച്ച രക്ഷയ്ക്കും ആ കുറവു ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു.

ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേശ്വരന്മാർ എന്നു ബഹുവചനരൂപത്തിൽ ഹൈന്ദവചിന്തകന്മാർ വ്യവഹരിക്കുന്നതു് ക്രിസ്തീയ ത്രിത്വോപദേശത്തോട്ടു് സാമ്യപ്പെട്ടതാവുന്നതല്ലെന്നു ക്രൈസ്തവചിന്തകന്മാർ വാദിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രധാനകാരണം അവിടെ അവർ മൂന്നും തമ്മിലുള്ള ഏകത്വം പ്രസ്പഷ്ടമാകുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണു്. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ബഹുദൈവവിശ്വാസമില്ല. ആ സത്യം വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഉച്ചൈസ്സ്വരം വിളിച്ചുപറയുന്ന ഒരു വാക്യശകലമത്രെ ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ തലക്കെട്ടു്. വി: വേദപുസ്തകത്തിൽ ത്രിത്വപ്രസ്താവന വരുന്നിടത്തു് ത്രിത്വത്തിലുള്ള ഏകത്വവും പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു ത്രിത്വരൂപത്തിലുള്ള ആശീർവാദം തന്നെ ഒരു തെളിവാണു്. "കർത്താവായയേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപയും, ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൂട്ടായ്മയും നിങ്ങളോടെല്ലാവരോടും കൂടെ ഇരിക്കുമാറാകട്ടെ.

(2 കോരി. 13:14) എന്ന വാചകത്തിൽ ഏകദൈവത്തിന്റെ കൃപയും സ്നേഹവും കൂട്ടായ്മയും ആണു് ആശംസിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. പസഫിക് സമുദ്രത്തിലെ ജലം ഏതെല്ലാം ഉൾക്കടലുകളിൽ പ്രവേശിച്ചാലും അതേ ജലംതന്നെ ആയിരിക്കുന്നതു പോലെ പിതാവിൽക്കൂടെയും, പുത്രനിൽക്കൂടെയും പ: ആത്മാവിൽ കൂടെയും പ്രവർത്തിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യം (Reality) ഒന്നു തന്നെയാണു് "അവൻ മുഖാന്തരം നമുക്കിരുപക്ഷക്കാർക്കും ഏകാത്മാവിനാൽ പിതാവിങ്കലേക്കു പ്രവേശനമുണ്ടു്. (എഫേസ്യർ. 2:18) എന്ന വാക്യത്തിൽ രക്ഷയ്ക്കു കാരണക്കാരനായ പുത്രനെയും അതിന്നുപാധിയായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെയും അതിന്റെ പരമലാക്കായ പിതാവിനെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവിടെയും ഒരേ വാക്യത്തിൽ തന്നെ ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നു് ആളത്വങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ആകയാൽ സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ടു് ഏകത്വമുള്ളവനെന്ന വാചകത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. (1) വിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിൽ അന്തർലീനമായ ഏകയാഥാർത്ഥ്യം ഉണ്ടു്. (2) പുത്രൻ പിതാവിനെക്കാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു കുറവുമുള്ളവനല്ല. (3) തൻമൂലം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം ദൈവത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ വെളിപാടുതന്നെയാണു്. (4) പുത്രൻ സമ്പാദിച്ച രക്ഷയിൽ പിതാവും അഭേദ്യമായി ഭാഗഭാക്കാകയാൽ യാതൊരു കുറവും ഇല്ലതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് സാരാംശത്തിൽ പിതാവിനോട്ടു് ഏകത്വമുള്ള പുത്രനിൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

എന്റെ ചിന്താവികസനം

ഫാദർ വി. സി സാമുവൽ എം. ഏ. ബി. ഡി.

അദ്ധ്യായം നാല്

മലങ്കരസഭയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമെന്തിന്? (തുടർച്ച)

സഭയുടെ സേവനലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് ചില സംഗതികളാണ് മുകളിൽ വിവരിച്ചതു്. ആ സേവനലക്ഷ്യവും മലങ്കരസഭയുടെ കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ പ്രവർത്തനപരിപാടികളുമായി കാര്യമായ ബന്ധമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. എന്താണിതിന്റെ കാരണം? ഒരു പതിനേഴാം നൂററാണ്ടു മുതൽ നാം ക്രമേണ ഏക സത്യസഭയുമായിക്കരുതിപ്പോന്നതു് മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തെ യാക്കോബായ സുറിയാനി സഭയെ മാത്രമായിരുന്നു. ആ സഭ സ്വീകരിച്ചു പോരുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളും വേദശാസ്ത്രപരമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും മാത്രമേ സനാതന വിശ്വാസമായിട്ടുള്ളു എന്നാണ് നാം ധരിച്ചുപോന്നതു്. അതിനാലവ അതേപടി പുലർത്തണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ മദ്ധ്യപൂർവ ദേശത്തെ സുറിയാനിസഭ കൂടാതെ മററു പൗരസ്ത്യസഭകളുമുണ്ടെന്നോ, ആ സഭകൾ സുറിയാനിസഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമെല്ലാം അതേപടി സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെന്നോ നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. നാലു മുതൽ പന്ത്രണ്ടുവരെ നൂററാണ്ടുകളിലായി സിറിയാ, പാലസ്റ്റൈൻ ആദിയായ സ്ഥലങ്ങളിലെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരണമായി വികസിക്കുകയും പിന്നീടു കാര്യമായ വികസനമില്ലാതെ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സഭാവിഭാഗമാണ് യാക്കോബായ സുറിയാനി സഭ. പൗരസ്ത്യസഭകളുടെയും പുരാതനസഭകളുടെയും കൂട്ടത്തിലാ സഭയ്ക്കു സ്ഥാനമുണ്ടു്. എന്നാൽ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വിഭാഗം മാത്രമാണതു്. ആ സഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളും ആരാധനാക്രമങ്ങളും വേദശാസ്ത്രപരമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും മററും മാത്രമേ നാം ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചു പോന്നിരുന്നുള്ളു. അവ തന്നെയും നമ്മുടെ കാലദേശസ്ഥിതികൾക്കനുസരണമായി വികസിപ്പിക്കുകയോ അവശ്യമായ ഭേദഗതികൾ അവയിൽ വരുത്തുകയോ ചെയ്യുവാൻ നാം ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് സനാതന വിശ്വാസത്തിനു ഹാനികരമാണെന്നു കൂടി നാം ധരിച്ചുപോന്നു.

ഒരു ഉദാഹരണമായി നമ്മുടെ ആരാധനാ ക്രമങ്ങളെടുക്കുക. സുറിയാനി ഭാഷയിലാണവ എഴുതപ്പെട്ടതു്. അവയെക്കുറിച്ചു യാതൊരനാദരവും കൂടാതെയാണു ഞാനിതെഴുതുന്നതു്. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ അവയിൽ മിക്കതും തന്നെ ആരാധനയ്ക്കായി ഉപയോഗിക്കുമെന്നു കരുതി എഴുതിയിട്ടുള്ളവയേ അല്ല. ദൈർഘ്യത്തെ ഭയന്നു് ഉദാഹരണങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും ഈ സംഗതി ഗ്രഹിക്കുവാൻ നിരവധി ഭാഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതാണു്. ഒരു നാലാം നൂററാണ്ടുമുതൽ പന്ത്രണ്ടാം നൂററാണ്ടു വരെയായി മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തെ യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാരായ ചില കവികളും ഗദ്യകാരന്മാരും രചിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും, പിൽക്കാലത്താരോ വിവേചനാശൂന്യമായി കൂട്ടിച്ചേർത്തവയാണു് ഈ ആരാധന ക്രമങ്ങളിൽ മിക്കഭാഗങ്ങളും. ആത്മീയമായി അഗാധചിന്തകളടങ്ങുന്ന പല ഭാഗങ്ങളുമവയിലുണ്ടു്. എന്നാൽ മിക്കതും അങ്ങിനെയുള്ളവയല്ല. അവയെല്ലാം അതേപടി സുറിയാനിയിലോ മലയാളം തർജ്ജമയിലോ നമുക്കു മതിയാകുന്നതല്ല. അവയിൽ കൊള്ളാവുന്നവ ചേർത്തും, ത്യജിക്കാവുന്നവ തള്ളിയും, നമ്മുടെ ചുററുപാടുകൾക്കു യോജിച്ച പുതിയ ധ്യാനപരമായ ചിന്തകളും പ്രാർത്ഥനകളുമടങ്ങുന്ന ഗാനങ്ങളും അപേക്ഷകളുമുൾക്കൊള്ളിച്ചും നിർബന്ധമില്ലാത്ത ആവർത്തനങ്ങൾ ദൂരീകരിച്ച് ദൈർഘ്യം കുറച്ചും, നമ്മുടേതായ ആരാധനാക്രമങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടാകണം. ഈ ചുററുപാടിൽ ഒരു സംഗതി ചിന്തിച്ചു നോക്കുക. നമ്മുടെ സഭയ്ക്കു് ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരം കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നു നാമഭിമാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭക്തിജീവിതത്തിനുദാഹരണം വഹിക്കുന്ന ഒരു പാട്ടു പുസ്തകമോ ധ്യാനപരമായ വായനയ്ക്കുതകുന്ന എന്തെങ്കിലും സാഹിത്യമോ, ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ചിന്തകളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വേദശാസ്ത്രപരമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമോ നമുക്കില്ല. ഇതെല്ലാം തന്നെയും സുറിയാനിയിൽ നിന്നും തർജ്ജമ ചെയ്തു കിട്ടണമെന്നാണു് നമ്മുടെ അഭിമാനം.

യവനന്മാരുടെ ഐതിഹ്യത്തിൽ പ്രൊക്രൂസ്റ്റസ് എന്ന ഒരു മല്ലന്റെ കഥയുണ്ടു്. അയാൾക്കു് ഒരു കിടക്കയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ഹ്രസ്വകായനെ അതിൽ കിടത്തിയിട്ടു കിടക്കയുടെ നീളം അയാൾക്കുണ്ടാകുന്നതുവരെ അയാളെ പിടിച്ചു വലിച്ചു നീട്ടുകയും, ദീർഘകായന്റെ കാലുകൾ മുറിച്ചു കിടക്കയുടെ നീളവുമായി ശരിപ്പെടുത്തുകയുമായിരുന്നു അയാളുടെ രാക്ഷസീയമായ വിനോദം. ഈ കഥയാണ് നമ്മുടെ സഭയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്. മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തെ സുറിയാനി സഭയിൽ നിന്നും നാം ഇരവൽ വാങ്ങിയ കുറേ പാരമ്പര്യങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടു്. അവയ്ക്കപ്പുറം ചിന്തിക്കുന്നവരുടെ ചിന്താശക്തി നശിപ്പിക്കുകയും, അവ കൂട്ടത്തിലായി തോന്നുന്നവർ ബാഹ്യമായിട്ടെങ്കിലും അവ അനുസരിച്ചു എന്നു വരുത്തുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സഭയുടെ അംഗത്വം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ വീക്ഷണഗതി നാം പുലർത്തുന്നിടത്തോളം ഇൻഡ്യയിൽ നിർവ്വഹിക്കുവാനുള്ള സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരണമായി നാം ജീവിക്കണം. ആ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കൂടെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസവും ആരാധനയും പുലർത്തി നാം സേവനമനുഷ്ഠിക്കണം. ഇതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവശ്യം.

ഈ ആദർശം കാണാതെയും മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തെ പാരമ്പര്യം അതേപടി പുലർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനാൽ ഇൻഡ്യയിൽ സഭയായി നാം നിർവഹിക്കേണ്ട ചുമതലകൾ വേണ്ടവണ്ണമനുഷ്ഠിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയാതെ പോകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ അവസ്ഥയിൽ നിന്നുള്ള വിടുതലാണു നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടതു്. സഭ ഇൻഡ്യയിൽ ചെയ്യേണ്ട സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നതാണു് സർവ്വപ്രധാനമെന്നു പാത്രിയർക്കീസു ബാവാ തന്നെയും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതും, ഈ ആദർശ സാധ്യതയ്ക്കു നമ്മെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതുമാണു്. വാസ്തവം പറയുന്ന പക്ഷം മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തു നിന്നു ഇവിടെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ബിഷപ്പന്മാരും മററും നമുക്കു് കാണിച്ചുതരേണ്ടിയിരുന്ന വെളിച്ചമായിരുന്നു ഇതു്. അതിനു ശ്രമിക്കാതെ അധികാരപരമായ കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും മദ്ധ്യപൂർവദേശത്തെ പാരമ്പര്യങ്ങളിവിടെ പുലർത്തുവാനും അവർ ശ്രമിച്ചു എന്നതു ഖേദകരമായിപ്പോയി എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ഇനിയുമെങ്കിലും ഈയാദർശ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുരോഗമിക്കുവാനവർ നമ്മെ അനുവദിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ആദർശമായിരുന്നു മലങ്കര സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു നിദാനമായി ഞാൻ കണ്ടതു്.

യുവജനപംക്തി 12

വി: മത്തായിയും വി: ലൂക്കോസും മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തെ എത്രമാത്രം ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽ ആദ്യമായി എഴുതപ്പെട്ടതു മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. അതിനു തക്കതായ കാരണങ്ങളുമുണ്ട്.

1. മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തെ 100 ഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിൽ 75 ഭാഗങ്ങളും വി. മത്തായിയുടേയും ലൂക്കോസിൻേറയും സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. 21 ഭാഗങ്ങൾ മത്തായിയുടേയോ ലൂക്കോസിൻെറയോ സുവിശേസത്തിൽ ഉണ്ട്. ബാക്കിയുള്ള നാലു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ അവ വിട്ടിട്ടുള്ളു. മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തെ വാക്യങ്ങളായി തിരിച്ചാൽ ആകെയുള്ള 661 വാക്യങ്ങളിൽ 600 മററു രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലുമുണ്ട്. മററു സുവിശേഷങ്ങളിലല്ലാതെ മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തിൽ പ്രത്യേകമായി കാണുന്ന നാലു ഭാഗങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ് (a) ഭൂമി ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൻെറ ഉപമ (4: 26—29) (b) വിക്കനായ ചെകിടനെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തുന്നത് (7. 32—36) (c) ബത്സയിദയിൽ കുരുടനെ സൗഖ്യമാക്കുന്നത് (8; 22—26) (d) കർത്താവിനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കികൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ നഗ്നനായി ഓടിയ ചെറുപ്പക്കാരൻ (14: 51—52)

2. കൂടാതെ മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തിൻെറ ഭാഷയും വിഷയവും മററുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ചു പുരാതനമാണ്. മത്തായിയും ലൂക്കോസും കുറെക്കൂടി ഭംഗിയായ ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങനെ മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷം മിക്കവാറും മുഴുവനായിട്ടുതന്നെ മററു രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലും എടുത്തുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണ്മാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു ഒന്നുകിൽ മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തെയോ അതിനോടു തുല്യമായ മറേറതെങ്കിലും ഗ്രന്ഥത്തെയോ അശ്രയിച്ചാണു മററു രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളും രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. മത്തായി മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷ ഭാഗങ്ങളെടുത്തിട്ടു മററു മാർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അറിവുകളുമായി കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയാണു ചെയ്തതു. ലൂക്കോസാകട്ടെ മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷഭാഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണു തൻെറ സുവിശേഷത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു. മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷം ഇപ്രകാരം എടുത്തുപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇത്രയധികം സാമ്യമുള്ളതു.

എന്നാൽ ആദിമ നൂററാണ്ടുകളിൽ ഈ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷം മററു സുവിശേഷങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ മിക്കവാറും അവഗണിക്കപ്പെട്ടു പോകയാണു ചെയ്തതു.

3. മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷം മററുള്ളവയെക്കാൾ പുരാതനമാണെന്നുള്ളതു കർത്താവിൻെറ മനുഷ്യത്വം വളരെ വ്യക്തമായിക്കാണിക്കുന്നതിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. ഉദാഹരണമായി മർക്കോ 3: 5, മത്താ 12: 12, ലൂക്കോ 6: 10, ഇവ കാണുക. മർക്കോസുമാത്രമേ കോപം ദുഃഖം മുതലായ വികാരങ്ങൾ കൂടുതൽ വെളിവാക്കുന്നുള്ളു. (മർക്കോ: 6: 5, മത്താ 13: 58; മർക്കോ 6: 6, മത്താ 13: 58 ഇവ താരതമ്യപ്പെടുത്തുക.) ആദിമസഭയിൽ കാലക്രമേണ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ ദൈവത്വത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുവാൻ തുടങ്ങി.

മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷം മത്തായിയും ലൂക്കോസും ഉപയോഗിച്ചുവെന്നുള്ളതിനു ഉപോൽ ബലകമായി ഒരു കാര്യംകൂടി പറയാം. വിശ്വാസപരമായും ധാർമ്മികമായും വലിയ പ്രാധാന്യമില്ലാത്ത പല ഭാഗങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് ജനങ്ങൾക്കു ആത്മിക പ്രചോദനം നൽകുന്നതിലാണ് മററു രണ്ടുപേരും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു. [മർക്കോ. 10: 16, മത്താ 19: 15, ലൂക്കോ)18: 16 ഇവ താരതമ്യപ്പെടുത്തുക.] മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തിൽ അവ്യക്തമായിരിക്കുന്ന പല ഭാഗങ്ങളും മത്തായിയും ലൂക്കോസു ഉപേക്ഷിക്കുകയോ വ്യക്തമാക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. [മർക്കോ. 11: 3, ലൂക്കോ 19: 31, മത്താ 21: 3 ഇവ താരതമ്യപ്പെടുത്തുക.] ലൂക്കോസ് ആ വാക്യം ഉപേക്ഷിക്കുകയും മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തെ മററു രണ്ടു സുവിശേഷകന്മാരും പരിപൂർണ്ണമായി അനുകരിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതിൽ ഒരു പ്രയാസമുണ്ട്. ചില ഭാഗങ്ങളിൽ വി. മത്തായിയും ലൂക്കോസും മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷ ഭാഗങ്ങൾ എടുത്തെഴുതുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു അതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ഥമായ പുതിയ ഭാഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട് ഈ വിഷയത്തിൽ മത്തായിയും ലൂക്കോസും തമ്മിൽ ചേർച്ചയുണ്ടുതാനും. ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനു മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷം ഇപ്പോഴത്തെ രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ഒരു കൈയ്യെഴുത്തു പ്രതി (ur-Mascus) ആയിരിക്കണം വി: മത്തായിയും ലൂക്കോസും ഉപയോഗിച്ചതെന്നു ഒരു ജർമ്മൻ വേദശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായം ആദരണീയമല്ല. മർക്കോസിനെതിരായി മത്തായിയും ലൂക്കോസും തമ്മിൽ യോജിപ്പുള്ള പല ഭാഗങ്ങളും മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തെക്കാൾ പരിഷ്കൃതമായ രീതിയിലാണു കാണുന്നതു. അതുകൊണ്ട് അവർ ഉപയോഗിച്ചെങ്കിൽ തന്നെയും പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷത്തിൻെറ ഒരു പുതിയ പതിപ്പ് ഉപയോഗിക്കുവാനാണ് സാധ്യതയുള്ളതു. ഏതാണ്ട് ഇരുപതു ഭാഗങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരം മത്തായിയും ലൂക്കോസും തമ്മിൽ മാത്രം യോജിപ്പു കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മർക്കോസിൻെറ സുവിശേഷമല്ലാതെ മറേറതോ ഒരു ഗ്രന്ഥം കൂടി മത്തായിയും ലൂക്കോസും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കാം. അടുത്തതായി ആ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു ചിന്തിക്കാം.

ചർച്ച് വീക്ക്ലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻകൂർ)

	രൂ.	ണ.	പ.
ഒരു വർഷത്തേക്ക്	6	0	0
ആറു മാസത്തേക്ക്	3	0	0
ഒററപ്രതി	0	2	0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	8	0	0

വാരപഞ്ചാംഗം

	ജനുവരി	ധനു
ഞായർ	9	25
തിങ്കൾ	10	26
ചൊവ്വാ	11	27
ബുധൻ	12	28
വ്യാഴം	13	29
വെള്ളി	14	30
ശനി	15	1

Thought for the Week

"If a psychologist assures me that I believe in God because of the way in which my nurse used to treat me, I must retort that he only holds the belief concerning my belief because of the way in which his nurse used to treat him.

Archbishop Temple.

THE CHURCH WEEKLY

ശ്രീ. ചാറ്റർജിയുടെ സനാതനധർമ്മം

കോട്ടയത്തു വച്ചു കഴിഞ്ഞയാഴ്ചയിൽ നടന്ന നായർസമ്മേളനത്തിൽ അഖിലേന്ത്യാ ഹിന്ദുമഹാസഭപ്രസിഡണ്ട് ശ്രീ എൻ. സി. ചാറ്റർജി പ്രസംഗിക്കയുണ്ടായി. സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ അപ്പോസ്തോലനായി സ്വയം പരിഗണിക്കുന്ന അദ്ദേഹം ഇത്രവളരെ ക്രിസ്ത്യൻപള്ളികൾ ഈ നാട്ടിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വളരെയധികം അസഹിഷ്ണുത പ്രദർശിപ്പിച്ചുകണ്ടു. ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജന്മഭൂമിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ഈ നവീന സനാതന സിദ്ധാന്തം അദ്ദേഹം ഉൽഘോഷിച്ചതു്. കൊല്ലക്കുടിയിൽ സൂചി വിൽക്കാൻ പോകുന്നതു പോലെയും കൽക്കരിഖനികളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ ന്യൂകാസ്സിൽ നഗരത്തിലേക്കു കൽക്കരി കെട്ടിച്ചുമന്നുകൊണ്ടു് പോകുന്നതു പോലെയുമാണ് അദ്ദേഹം സനാതനധർമ്മവും ചുമന്നുകൊണ്ടു് ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിന്നു കേരളം വരെ ബദ്ധപ്പെട്ടതു്. യേശുക്രിസ്തു യഥാർത്ഥഹിന്ദുവാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു് തന്നെയാണെന്നും അവകാശപ്പെടുന്ന ചാറ്റർജി തന്നെയാണ് അതെ വായിൽ ക്രിസ്തുഭഗവാന്റെ തിരുനാമം അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളികൾ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നതിനെ അപലപിക്കുന്നതും അതിൽ ഉൽക്കണ്ഠ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും. ഹിന്ദുവായിരുന്ന യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം വഹിക്കുന്ന കുറെ ഹിന്ദുക്കൾ ഈ ഭാരതഭൂമിയിൽ ഉണ്ടെന്നു മാത്രമെ ഈ പള്ളികൾ കാണിക്കുന്നുള്ളു. ഹിന്ദുമതത്തിനു തന്നെ എത്രയോ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾക്കും ഓരോ കുലഗുരുവുമുണ്ടു്. അങ്ങനെ ഇൻഡ്യയിലെ തെക്കേക്കോണിൽ നിവസിക്കുന്ന കുറെ ഹിന്ദുക്കൾ യഥാർത്ഥഹിന്ദുവെന്നു് ശ്രീ. ചാറ്റർജി വിവരിക്കുന്ന യേശുക്രിസ്തുവിനെ കുലഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചു് ആരാധിച്ചു വരുന്നതിനെ ഇത്രയധികം ശകാരിച്ചു കാണുന്നതിലുള്ള യുക്തിഭംഗം അദ്ദേഹം വിസ്മരിച്ചുപോയിരിക്കാം. ലോകാഭിവന്ദ്യനും യഥാർത്ഥസനാതനധർമ്മവാദിയുമായിരുന്ന മഹാത്മജിയെ വെടിവെച്ച ഗോഡ്സേയുടെ സനാതനധർമ്മമാണ് ശ്രീ ചാറ്റർജി പ്രസംഗിച്ചു കാണുന്നതു്. വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ കലഹകാരികളായ കുറേ മഹമ്മദീയരുടെ ഇടയ്ക്കു താമസിച്ചു് പരിചയിച്ച അന്യമതവിദ്വേഷം ഒരുവക ഭ്രാന്തായി അവിടെ പലരേയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്: എല്ലാമതസംഘടനകളുടേയും മതാനുയായികളുടേയും ഇടയിൽ പല കൊള്ളരുതായ്മകളും ബലഹീനതകളും ഓരോ കാലഘട്ടത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു കാണുക ലോകചരിത്രത്തിലെ സാധാരണഗതിയാണ്. അവയുടെ കാരണങ്ങൾ അന്യമതങ്ങളാണെന്നു് ധരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പരിഹാരം വളരെ എളുപ്പമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചു അവർ ഒരു വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷം കൂടെയാണെങ്കിൽ ആ ന്യൂനപക്ഷസംഹാരത്തിനു് കലികൊണ്ടു് ആഹ്വാനം ചെയ്യേച്ചാൽ കൂടുതൽ എളുപ്പമാണ്. ഇവിടെരണ്ടായിരം കൊല്ലത്തെ ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യം അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സർവ ന്യൂനതകൾക്കും കഷ്ടകാലത്തിനും കാരണം അന്യക്രൈസ്തവസഭകളാണെന്നു് വിലപിച്ചുകഴിയുന്ന അനേകം പരമാർത്ഥബുദ്ധിശാലികളെ കാണാം. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പറങ്കികൾ, സി. എം. എസ്സു. കാർ, അന്ത്യോഖ്യാക്കാർ ഇങ്ങനെ പലരുടേയും കുറ്റം കൊണ്ടാണത്രെ ഇവിടത്തെ സുറിയാനിക്കാർ ഇങ്ങനെ ക്ഷയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീ ചാറ്റർജിയെ വെല്ലുന്ന വീറോടെ അന്യസമുദായങ്ങളുടെ ആക്രമണങ്ങളെപ്പറ്റി അവർ പ്രസംഗിക്കും. എന്നാൽ സുറിയാനിസമുദായത്തിന്റെ നിലയുടെ യഥാർത്ഥ ഉത്തരവാദികൾ അവർ തന്നെയാണെന്നു് സ്മരിക്കുന്നതു് അത്ര സുഖകരമായ സ്മരണയല്ല. ചിലപ്പോഴൊക്കെ വിവേകത്തിന്റെ നിഴൽ ഹൃദയഭിത്തിയെ തീണ്ടിയെന്നു വരും. വളരെ ക്ഷണഭംഗുരമായ ആ ശീതളഛായയിൽ നിന്നു അവർ പെട്ടെന്നു മുക്തി പ്രാപിക്കും. വാശിയും വൈരാഗ്യവും കുത്തിവെച്ചാൽ ചില ഭ്രാന്തുകൾ മനുഷ്യർ കാണിക്കാതിരിക്കയില്ല. ആ കുറുക്കുവഴികളിലേക്കു തിരിയുന്നതാണ് എളുപ്പം. ചാറ്റർജിമാർ മൂത്താൽഗോഡ്സെമാരായിത്തീരും. ഭാഗ്യവശാൽ തലമുറകൾ കൂടുമ്പോഴെ ഒരു മഹാത്മജി അവതരിക്കൂ. അല്ലെങ്കിൽ കുരിശിൽ തറപ്പും വെടിവെപ്പും സർവസാധാരണമായിത്തീരുമായിരുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിയുമ്പോൾ ഭ്രാന്തുപിടിച്ച ഈ ലോകത്തിൽ അവതരിക്കുന്ന സ്നേഹമൂർത്തികളെ കുരിശിൽതറപ്പാനും വെടിവയ്ക്കുവാനും മാത്രം ഉപകരിക്കുന്ന മൃഗീയവാസനകളെ തട്ടിയുണർത്തുന്ന ഉപകാരമാണ് ചാറ്റർജിമാർ നിർവഹിക്കുന്നതു്. മതം മനുഷ്യനെ നന്നാക്കണം. മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം ഉൽകൃഷ്ടമാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത മതം മതമല്ല; മദമാണ്, ക്രിസ്തുഭഗവാനു് ആ ശക്തിയുണ്ടെന്നു് വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന ഒരു കൂട്ടർ ലോകത്തിലുണ്ടു്. അതിന്റെ ഒരു വിഭാഗം ഭാരതഭൂമിയുടെ അംശമായ കേരളക്കരയിൽ 20 നൂറ്റാണ്ടുകളായി അധിവസിച്ചു വരുന്നു. അവർ ഒരിടത്തു നിന്നും കേറി വന്നവരല്ല. ഇവിടത്തെ ആര്യസംസ്കാരത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യാവകാശികളായ അവർ എത്ര ചാറ്റർജിമാർ പ്രസംഗിച്ചാലും ഇവിടെ നിന്നു ഓടിപ്പോവാനും ഭാവിച്ചിട്ടില്ല. മാന്യമായ സഹവർത്തിത്വനയമാണ് യഥാർത്ഥസനാതനധർമ്മത്തിന്റെ വിശേഷാത്തരപ്രത്യേകതയായി ലോകം ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. "Hindu tolerance" എന്ന സഹിഷ്ണുതാസ്വഭാവം ലോകപ്രസിദ്ധമായ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമാണ്. മഹാത്മജിയുടെ ഭാരതത്തിൽ, ശ്രീ. ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജന്മഭൂമിയായ കേരളത്തിൽ സനാതനധർമ്മത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശം തങ്ങൾക്കാണെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന ഹിന്ദുമഹാസഭയുടെ ഏറ്റവും ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന പ്രസിഡണ്ടു് ഇങ്ങനെയൊരു വികാരക്ഷോഭത്തിനു് അധീനനായിക്കണ്ടതു് ഏതോ തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ ഫലമാണെന്നു് വിശ്വസിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കാഗ്രഹമുണ്ടു്.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (The Sermon for the Week)

ദൈവരാജ്യവും സമുദായസേവനവും

എം. ററി.

"എന്റെ പിതാവിനാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരെ, വരുവിൻ, ലോകസ്ഥാപനം മുതൽ നിങ്ങൾക്കായി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന രാജ്യം അവകാശമാക്കിക്കൊൾവിൻ.........എന്റെ ഈ ഏററവും ചെറിയ സഹോദരന്മാരിൽ ഒരുത്തനു നിങ്ങൾ ചെയ്തേടത്തോളം എല്ലാം എനിക്കു ചെയ്തു."

(വി. മത്തായി 25: 34—41)

അവസാന നാളിലെ ന്യായവിധിയുടെ സമയത്തു് മനുഷ്യനെ ദൈവരാജ്യത്തിനവകാശിയാക്കിത്തീർക്കുന്നതു് അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനമാണെന്നു് മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിൽ സാമൂഹ്യസേവനത്തിനുള്ള സ്ഥാനം വളരെ വലിയതാണു്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി പലപ്പോഴും അതു വിസ്മരിച്ചു ജീവിക്കാറുണ്ടു്. ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള ഉപാധി അനുതാപവും വിശ്വാസവുമാണെന്നും നമ്മുടെ പുണ്യപ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായിട്ടല്ല ദൈവത്തിന്റെ കൃപകൊണ്ടുമാത്രമാണു് നാം ദൈവ രാജ്യത്തിനവകാശികളായിത്തീരുന്നതെന്നും നമ്മുടെ കർത്താവു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ദൈവവുമായുള്ള ആത്മീയ ബന്ധം ശരിപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയെന്നുള്ള ഒരു മനോഭാവം ചിലർക്കുണ്ടാകുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണം സ്നേഹമാണെന്നും സ്നേഹം ത്യാഗപൂർവ്വമായ സേവനത്താലല്ലാതെ വെളിപ്പെടുത്തുക സാധ്യമല്ലെന്നും ഓർക്കുമ്പോൾ സേവനമില്ലാത്ത ഒരു ക്രിസ്തീയജീവിതം അപൂർണ്ണമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും.

ഒരു പുതിയ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി സ്ഥാപിക്കുവാൻ ലോകം മുഴുവനും തപരിതപ്പെടുന്ന ഒരു കാലമാണല്ലോ ഇതു് സാമൂഹ്യസേവനമാണു് ഏററവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നും അതുതന്നെയാണു് യഥാർത്ഥ മതമെന്നും മുറവിളികൂട്ടുന്ന അനേകർ ഉണ്ടു്. ക്രിസ്തുവിനെ ഒരു സാമൂഹ്യസേവകനായി മാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നവരും ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തെ ഒരു സാമൂഹ്യ സുവിശേഷമായി മാത്രം പരിഗണിക്കുന്നവരും പലരുണ്ടു്. മതത്തിന്റെ മാനുഷികവശം മാത്രം മുറുകെപ്പിടിച്ചു് അതാണു് മതമെന്നു് വാദിക്കുന്ന കൂട്ടർ ഒരു വശത്തും, ആന്തരീയമായ ചില ആത്മീയാനുഭവങ്ങളാണു് മതമെന്നു വാദിക്കുന്ന മറെറാരു കൂട്ടർ മറുവശത്തുമായി ആളുകൾ ചേരിതിരിഞ്ഞു നിന്നു ചിന്തിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മതം ഈ രണ്ടു വശങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതു മനുഷ്യനു ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹബന്ധമാണു്. അതിന്റെ ഫലവും പൂർത്തീകരണവും അഭിഭാജ്യഘടകവുമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതാണു് മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം. ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സേവനമാണു ക്രിസ്തീയസേവനം. ദൈവത്തെ മറന്നുള്ള സാമൂഹ്യസേവനം ഒരിക്കലും ക്രിസ്തീയമായിരിക്കയില്ല. പരീശൻ പരോപകാരിയും ധർമ്മിഷ്ഠനുമായിരുന്നു. അവൻ ഭിക്ഷ കൊടുത്തിരുന്നതു തെരുവീഥിയിൽവച്ചും മററുള്ളവർ കാണത്തക്കവിധത്തിലും മാത്രമായിരുന്നു. അവന്റെ ഔദാര്യത്തിന്റെ പിറകിൽ കരുണയും സ്നേഹവും ലവലേശമില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള മനോഭാവത്തെയും പ്രവൃത്തിയേയും കർത്താവു കഠിനമായി വെറുത്തു. ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തവർക്കു സഹോദരസ്നേഹവും അനുകമ്പയും ഇല്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ഉണ്ടു്. അവർ അറിയുന്നില്ലെങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെയും അനുകമ്പയുടെയും ഉത്ഭവം ദൈവമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്നു പ്രചോദനം ലഭിക്കാത്ത സഹോദരസ്നേഹം സ്ഥായിയായി നിലനിൽക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. ദൈവത്തെ അറിയുന്നവർ ദൈവത്തെപ്രതി സഹോദരവർഗ്ഗത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനികൾ പരലോകചിന്തയ്ക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതിനാൽ ഇഹലോകകാര്യങ്ങളിൽ അനാസ്ഥ കാണിക്കുന്നെന്നുള്ള പരാതിക്കു വിധേയരായിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്തുസഭ ഈ പരാതി കുറെയൊക്കെ അർഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു പരലോകചിന്തയേക്കാൾ അധികമായിട്ടുള്ളതു് ഇഹലോകചിന്തയാണു്. ലൌകീക താല്പര്യങ്ങൾ വളരെയേറെ വർദ്ധിക്കുകയും ആത്മീയമൂല്യങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം കുറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പരലോകജീവിതം പലർക്കും ഒരു യഥാർത്ഥമേ അല്ല. ദൈവബോധം കുറഞ്ഞ ഒരു തലമുറയാണു നമ്മുടേതു്. ലൗകികതാല്പര്യങ്ങൾ മാത്രമാണു യഥാർത്ഥമായി തോന്നുന്ന

മലബാർ ഭദ്രാസന വാർത്ത

[ബിഷപ്പ് മാർ പത്രോസ് ഒസ്താത്തിയോസ്]

പുളിയക്കോട്ടു പള്ളി, 3-1-55— ക്രിസ്തുമസ് പ്രഭാതം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങളെ പെരുന്തൽമണ്ണക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ നെന്മേനിത്തോട്ടത്തിൽ നിന്നു കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിളയുടെ പൌത്രന്റെ മോട്ടോർവാൻ വന്നിരുന്നു. മണവാളൻ കോട്ടയത്തു ആയിരുന്നെങ്കിലും തോട്ടം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പകൽ വിളക്കും, പാവാടയും, കുലവാഴയും കൊടിയുമായി ഞങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു. നവദമ്പതികളുടെ വരവിന്റെ മുൻകുറിയാണിതെന്നു് ഞാൻ കരുതി. പെരുന്തൽമണ്ണയിൽ കുർബാന കഴിഞ്ഞു് കുന്നംകുളം മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സംഘക്കാരുടെ കനകജൂബിലിയിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ തെക്കോട്ടു് അമ്പതു നാഴിക ദൂരേയുള്ള കുന്നംകുളത്തിനു പോയി. ഞാൻ എറണാകുളം കോളജിൽ മട്രിക്കുലേഷനു പഠിക്കുന്ന കാലത്തു, അമ്പതു വർഷം മുമ്പെ സ്ഥാപിതമായതാണു്, ആത്മികവും ലൌകികവുമായ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആ സംഘം. അവരുടെ ഉൽസാഹത്താൽ ആയിരം പുറജാതിക്കാരെ അവർ പല കൊല്ലങ്ങളായി മാമോദീസാ മുക്കീട്ടുണ്ടു്. തെക്കുനിന്നു മാർ തോമ്മാദീവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിയും വന്നുചേർന്നു. നെസ്തോറിയൻ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ തെന്നിന്ത്യൻ സഭക്കാർ അവശക്രിസ്ത്യൻ ശതാബ്ദാഘോഷത്തിൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടു മെത്രാന്മാരും വടക്കൻകേരളത്തിന്റെ (ജർമ്മൻ)ലിപ്പ് ബിഷപ്പും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. കുന്നംകുളത്തു നമ്മുടെ സ്ത്രീകളുടെ ആത്മികോന്നമനത്തിനായി താമസിക്കുന്ന നമ്മുടെ താബോർ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കൌതുക വില്പനയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പഴഞ്ഞിക്കു കിഴക്കുള്ള അയ്യൻപറമ്പു പള്ളിയുടെ മദ്ബഹായ്ക്കു മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് മെത്രാച്ചനും ഞാനുംകൂടി കല്ലിട്ടു. സിമന്റിന്റെ അടിയിൽ ഭദ്രമായി വച്ചിരിക്കുന്ന ആ പൊൻകുരിശു, എത്ര ശതാബ്ദങ്ങൾ അതുപോലെ ഇരിക്കുമോ? കനകജൂബിലിയുടെ പൊതുസമ്മേളനത്തിൽ ധനകാര്യമന്ത്രി ശ്രീ നടരാജപിള്ളയാണു് ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചതു്. തടിച്ചുകൂടിയ വമ്പിച്ച ജനക്കൂട്ടത്തിനു ഞാൻ പുതുവൽസരാശംസ നൽകി. മലബാറിലേക്കു ഞാൻ തിരിയെ എത്തി മേലാറ്റൂർ തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനിൽഇറങ്ങി. ഇന്നലെ ഇവിടെ കുർബാന ചൊല്ലി. ഈ പള്ളിയാണല്ലോ മാവേലിക്കര ഇടവകക്കാർ മലബാറിനു വച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതു്.

നമ്മുടെ പുതിയ ഭദ്രാസനത്തിനു മാവേലിക്കരക്കാരുടേതു പോലെയുള്ള ഔദാര്യം വന്നുചേരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പട്ടക്കാരുടെ ചെലവുംകഴിയണമല്ലോ. കോട്ടയം ചെറിയപള്ളിയിലെ ഞായറാഴ്ചതോറുമുള്ള കാണിക്ക ഫാദർ കെ. പീലിപ്പോസ് ദയവായി ഞങ്ങൾക്കു മണിയോർഡർ ആയി അയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പഴഞ്ഞി ഇടവകക്കാർ ഒരു ശവക്കോട്ടയ്ക്കുവേണ്ടി അമ്പതു രൂപാ നൽകി. ഇങ്ങനെ മലങ്കരെ ധനമുള്ള മററു പള്ളികളും മലബാറിലേക്കും കാനറായിലേക്കും സഹായക്കൈ നീട്ടാത്തതെന്തു്? ഉത്തരം പറയണം.

...ത്തു്. അതുകൊണ്ടാണു സാമൂഹ്യസേവനം മാത്രം മതിയെന്നുള്ള മനോഭാവത്തിനു പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ മനോഭാവത്തെ ക്രിസ്ത്യാനി എതിരിടേണ്ടതു് സാമൂഹ്യസേവനത്തിനുള്ള താല്പര്യക്കുറവുകൊണ്ടല്ല. മററാരെയുംകാൾ സേവനതല്പരനായിരിക്കും ക്രിസ്ത്യാനി. എന്നാൽ ബാഹ്യമായ സേവനത്തെക്കാൾ പ്രധാനമായി അവൻ കരുതേണ്ടതു ദൈവത്തോടുള്ള അവന്റെയും മററുള്ളവരുടെയും ബന്ധം ശരിയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണു്. ഓരോ വ്യക്തിയും ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു ദൈവകൃപയിൽ ആശ്രയിച്ചു് ദൈവസ്നേഹത്താൽ മററുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു നിലയിൽ എത്തണമെന്നുള്ളതായിരിക്കണം ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ സർവ പ്രധാനമായ ആഗ്രഹവും ഉദ്ദേശവും. ആ ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിറുത്തി നമ്മുടെ സേവനപരിപാടികളെ നാം ക്രമീകരിക്കണം. വൃക്ഷം ഫലത്താൽ അറിയപ്പെടുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം നമ്മുടെ സഹോദരസ്നേഹവും ആതുരശുശ്രൂഷയുംനിമിത്തം അറിയപ്പെടണം. ക്രിസ്തീയമായ സാമൂഹ്യസേവനത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം ഇന്നു് ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയേയും ക്രിസ്തീയസഭയേയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഓരോ സ്ഥലത്തുമുള്ള ക്രിസ്തീയക്കൂട്ടങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്നു് ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനായി സാമൂഹ്യസേവനരംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസം മുതലായ നിരീശ്വരപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ തടയുവാൻ ഇതു് ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ലക്ഷ്യം അതല്ല. അവൻ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിയായതു കൊണ്ടും ക്രിസ്തുവിന്റെ ഹിതം അതായതുകൊണ്ടും ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അവൻ നിർബന്ധിതനാണു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം നിർബന്ധിക്കുന്നതിനാലാണു് നാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു്.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

നാലാം സുവിശേഷം

തിങ്കൾ വി. യോഹ: 4: 42–45

വി: സുവിശേഷകൻ ശമര്യാക്കാരേയും ഗലീലാക്കാരായ യഹൂദന്മാരേയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയാണു്. ശമര്യാക്കാർ വലിയ അത്ഭുതങ്ങളൊന്നും കാണാതെതന്നെ, തന്റെ വചനം മാത്രം കേട്ടു വിശ്വസിച്ചു. തന്റെ സ്വന്തം നാട്ടുകാരും സഹവിശ്വാസികളുമായ യഹൂദന്മാരോ, തന്നെ വിശ്വസിയ്ക്കുവാനോ ബഹുമാനിക്കുവാനോ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരിൽ പലർ ഊർശ്ലേമിൽ പെരുന്നാളിനു് പോവുകയും അവിടെവെച്ചു് താൻ പ്രവർത്തിച്ച അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെ കണ്ടതിന്റെ ഫലമായി തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവിടെ "പ്രവാചകനു് തന്റെ നാട്ടിൽ മാത്രം ബഹുമാനമില്ല എന്നു പറയുന്നതു്" നസറേത്തു നിവാസികളെ (മർക്കോ 6: 1, 4) കുറിച്ചല്ല. പ്രത്യുത തന്റെ നഗരമായ യരുശലേമിലെ ആളുകളെക്കുറിച്ചാണു്.

ഇന്നു് ആഫ്രിക്കയിലും കൊറിയയിലും ദക്ഷിണ അമേരിക്കയിലുമുള്ള അവിശ്വാസികൾ ക്രിസ്തുവിനെ സന്തോഷപൂർവം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, തന്റെ ആളുകളെന്നു് പേർ വിളിക്കപ്പെടുന്നവരായ നാം തന്നെ ബഹുമാനിയ്ക്കാതെയിരിയ്ക്കുകയാണോ?

ചൊവ്വാ വി: യോഹ: 4: 46—54

തന്നെ സ്വീകരിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമാണു് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെ താൻ നമുക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതു്. ഗലീലക്കാർ തന്നെ സ്വീകരിച്ചതുമൂലം ഇപ്പോൾ താൻ അവരുടെ മറ്റൊരു പട്ടണത്തിൽ വേറൊരു അൽഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. (4: 54) നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളെ നാം തനിക്കു് സമർപ്പിച്ചു്, തന്നെ രാജാവായി സ്വീകരിച്ചു് നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉപവിഷ്ടനാക്കുമ്പോൾ, താൻ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പുതിയ പുതിയ അൽഭുതങ്ങളെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഒരു പുറജാതിക്കാരനായ രാജഭൃത്യൻ ക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നു. യഥാർത്ഥരാജാവായ ദൈവത്തിന്റെ ഭൃത്യരായ യഹൂദരോ തന്നെ എതിരിട്ടുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. ഇന്നും വിനോബഭാവെയെപ്പോലുള്ള മനുഷ്യസേവകന്മാരെയുല്പാദിപ്പിക്കുന്നതു് ക്രിസ്തുസഭയല്ലല്ലോ എന്നു് ചിന്തിയ്ക്കുമ്പോൾ നമുക്കു് യഥാർത്ഥമായ മാനസാന്തരമുണ്ടാകേണ്ടതല്ലേ?.

ബുധൻ: വി: യോഹ: 4: 46—54.

അൽഭുതപ്രവൃത്തി കാണണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം, സ്വന്തം പ്രയാസത്തിൽ നിന്നു് (അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തം ആളുകളുടെ പ്രയാസത്തിൽ നിന്നു്) രക്ഷപ്പെടുവാനുള്ള ആഗ്രഹം, ഇവ രണ്ടുംകൊണ്ടാണു്, വി: കന്യകമറിയാമിനെപ്പോലെ ഈ രാജഭൃത്യനും തന്റെയടുക്കൽ വരുന്നതു്. അതല്ല അവരുടെ യഥാർത്ഥമായ അവശ്യം എന്നു് താൻ അറിയുന്നതുകൊണ്ടാണു് വി. കന്യകയോടു് പറഞ്ഞതുപോലുള്ള ഒരു മറുപടി ഈ രാജഭൃത്യനോടും പറയുന്നതു് (4: 48) എങ്കിലും വി. കന്യകയെപ്പോലെ തന്നെ ഈ രാജഭൃത്യനും മുട്ടിപ്പായി വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്, അല്ലാതെ "ഞാൻ ചോദിച്ചതു് തന്നില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു ദൈവവുമായി യാതൊരു ബന്ധവും വേണ്ട" എന്നു തീരുമാനിച്ചു് തിരിച്ചു പോവുകയല്ല ചെയ്യുന്നതു്. തന്മൂലം അവരുടെ വിശ്വാസത്തിനു് ഫലമുണ്ടാകുന്നു.

നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളിലും പ്രയാസങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളുമുണ്ടാവുകയും ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ അപേക്ഷ ചിലപ്പോൾ താൻ കേൾക്കാതിരിക്കുന്നതുപോലെ നമുക്കു് അനുഭവമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം, ദൈവത്തിൽ നിന്നും കിട്ടുവാനുള്ളതിനേപ്പററിയുള്ള പ്രതീക്ഷയിൽനിന്നും, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശ്രയത്തിലേക്കും വിശ്വാസത്തിലേക്കും (4: 50) നാം മുൻപോട്ടു് പോകുന്നതിനായി താൻ കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നതാണു്.

വ്യാഴം. യോഹ: 5: 1–9

"നിനക്കു് സൌഖ്യമാകുവാൻ മനസ്സുണ്ടോ?" ദൈവം ഇന്നും നമ്മോടു് പലരോടും ചോദിക്കുന്ന ചോദ്യമാണു്. നമുക്കു് മനസ്സില്ലാതെ നമ്മെ സൌഖ്യമാക്കുവാൻ സ്നേഹാത്മാവായ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ പാപരോഗങ്ങളിൽത്തന്നെ ജീവിക്കുന്നതാണു് നമ്മിൽ പലർക്കും ഇഷ്ടമായിട്ടുള്ളതു്. ചേററിൽക്കിടക്കുന്ന പോക്കിനെപ്പോലെ നാം പാപത്തിൽ ആനന്ദിക്കുകയാണു്. വി. അഗസ്റ്റീനോസിനെപ്പോലെ "ദൈവമേ എന്റെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നും എന്നെ രക്ഷിക്കണമേ....എങ്കിലും ഉടനേ വേണ്ടാ, കുറച്ചൊന്നു കഴിഞ്ഞോട്ടെ". എന്നു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരാണു് നമ്മിൽ പലരും.

പരിശുദ്ധമായ ഒരു ജീവിതമാണു് ദൈവത്തിനു് പ്രീതികരമെന്നുള്ള ബോധം നമുക്കാദ്യമുണ്ടാകണം. പിന്നെ അങ്ങിനെയുള്ള ആത്മീയാരോഗ്യത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുവാനുള്ള ആഗ്രഹവും പാപരോഗത്തോടുള്ള വെറുപ്പും നമുക്കുണ്ടാകണം. രോഗംകൊണ്ടു് ഉപജീവനമാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കുന്ന ചില ഭിക്ഷകന്മാരെപ്പോലെ, പാപംകൊണ്ടു് ആത്മാവിനു് ആനന്ദമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ നാം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം യഥാർത്ഥമായ രക്ഷ നമുക്കനുഭവപ്പെടുവാൻ പ്രയാസമാണു്.

വെള്ളി. വി: യോഹ: 5: 1—9

യേശുനാഥന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളൊന്നും തന്നെ വെറും മാജിക്കു് വേലയല്ല. തന്റെ ദൈവത്വത്തെക്കാണിക്കുന്നതിനുള്ളവ പോലുമല്ല. ഇവയോരോന്നും സൂചകാൽഭുതങ്ങളാണു്. മനുഷ്യരിൽ അത്ഭുതമുളവാക്കുകയെന്നുള്ളതു് അവയുടെ ഉദ്ദേശമേയല്ല. അത്ഭുതങ്ങളെന്നവയെ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു തന്നെ തെററാണു്. തന്റെ വചനങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ, തന്റെ പ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ വേലയുടെ സാക്ഷ്യങ്ങളാണു്,

മുടന്തൻ നടക്കുകയെന്നതു് കർത്തൃദിവസത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണു്. (ഏശായാ: 35: 6, യെറ: 31: 8, 9). അവസാനന്യായവിധിയേയും രക്ഷയേയും യഹൂദന്മാർ കാണേണ്ടുന്നയവസരമാണു് ദൈവപുത്രന്റെ മനുഷ്യാവതാരദിനം; അതുകൊണ്ടാണു് ഈ സൂചകപ്രവൃത്തി, യഹൂദന്മാരുടെ പെരുന്നാളിന്നിടയ്ക്കു്, അവരുടെ ശാബത്തു ദിവസത്തിൽ, യരുശലേമിൽ വെച്ചുനടക്കുന്നതു്. വളരെക്കാലം കാൽമുടന്തിക്കിടന്ന യഹൂദവംശത്തെ സുഖപ്പെടുത്തി വഴി നടത്തുവാൻ തനിയ്ക്കു് ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതും, താൻ രക്ഷകനായ മിശിഹായാണെന്നുള്ളതുമാണു് ഈ സൂചകപ്രവൃത്തിയുടെ ആന്തരാർത്ഥം.

38 വർഷത്തിൽ കൂടുതൽ ചട്ടുകാലായി കിടക്കുന്ന നമ്മുടെ സഭയേയും സുഖപ്പെടുത്തി മുൻപോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ താൻ ശക്തനും സന്നദ്ധനുമാണു്. നമുക്കു സുഖപ്പെടുവാൻ മനസ്സുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ!

ശനി. വി: യോഹ. 5. 1—9. (തുടർച്ച)

പരസ്പരം കൂടിക്കാഴ്ച്ചയാകുന്ന കുളത്തിൽ, സുപ്രീംകോടതിയോ മറേറതെങ്കിലും കോടതിയോ വിധിപ്രസ്താവിച്ചു് ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ഒരു ഇളക്കമുണ്ടാകുമ്പോൾ, ഉടനേ ചെന്നു് ചാടാമെങ്കിൽ, സുഖക്കേടു മാറും, സമാ

മിഷനറിപ്രവർത്തനം

പ്രായോഗികമാക്കാവുന്ന ഒരു നൂതനപരിപാടി

(സി. ഈ. ജി)

സുവിശേഷ പ്രചരണം ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പ്രമുഖ കർത്തവ്യങ്ങളിലൊന്നാണെങ്കിലും ആ ദൗത്യം കാര്യക്ഷമമായി നിറവേറ്റുവാൻ, മുൻകാലങ്ങളിൽ നിലവിലിരുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ തുലോം അപര്യാപ്തമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അതുമൂലം ചിന്തകരായ സഭാപ്രവർത്തകർ നൂതനങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായുകയും പ്രയോഗക്ഷമമെന്ന് തോന്നുന്ന പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ച് നടപ്പിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണിത്. ആശയവിനിമയത്തിന് മുഖാമുഖമുള്ള സംഭാഷണം മാത്രം പ്രായോഗികമായിരുന്ന കാലത്ത് സുവിശേഷ പ്രവർത്തകർ വിവിധ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് ജനങ്ങളെ നേരിട്ട് കണ്ട് തങ്ങളുടെ ദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ചു പോന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ആശയവിനിമയത്തിന് നൂതനമാർഗ്ഗങ്ങൾ ലഭ്യമായതോടുകൂടെ സഭയും അതിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയ്ക്കായി അവയോരോന്നും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. അങ്ങനെ റേഡിയോ, ടെലവിഷൻ എന്നിവപോലും സഭയുടെ ദൗത്യ നിർവ്വഹണത്തിനുള്ള ഉപാധികളായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ അവയിൽ പലതും നമ്മുടെ സഭയുടെ പരിമിതമായ സാഹചര്യത്തിൽ അപ്രായോഗികമാകയാൽ അവയെപ്പറ്റിയൊന്നും ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കണമെന്ന് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പ്രായോഗികപരിധിയിൽ പെടുത്താവുന്ന ഒരു പദ്ധതിയെ പറ്റിമാത്രം ചില കാര്യങ്ങൾ എഴുതണമെന്നാണ് ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഒരു പരിപാടി ആവിഷ്കരിച്ച ആൾ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരനോ റോമൻ കത്തോലിക്കനോ ആയതുകൊണ്ടുമാത്രം ആ പരിപാടിയിൽ പെടുന്ന നിർദ്ദോഷങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളും നിഷിദ്ധമായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

സുവിശേഷപ്രചരണംകൊണ്ട് സർവ്വപ്രധാനമായി രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് സാധിക്കേണ്ടത്. അവയിലൊന്ന് അക്രൈസ്തവരെ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കാർഷിക്കുകയും രണ്ടാമത്തേത് സഭാംഗങ്ങളായവർക്ക് ക്രിസ്തുവിശ്വാസത്തിൽ അടിയുറച്ച ജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ പരിശീലനം നൽകുകയും ചെയ്യുകയാണ്. ഇവ രണ്ടും സാധിക്കുന്നതിന് അംഗീകൃതങ്ങളായ ചില പരിപാടികൾ സഭയിൽ നിലവിലിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും തന്നെ ഏതൽ പ്രശ്നത്തെ വിജയപൂർവ്വം നേരിടുന്നതിനു മതിയായതല്ല. ഇതു മൂലമാണ് നൂതന പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുന്നത്.

അവയിലൊന്നാണ് ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെ ഒന്നിലധികം കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്ന് നടത്തപ്പെടുന്ന ബൈബിൾ കറസ്പോണ്ടൻസ് കോഴ്സ്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കേന്ദ്രം സന്ദർശിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം എനിക്ക് ഈയിടെ ലഭിച്ചു. ആ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് നടത്തപ്പെടുന്ന ബൈബിൾ കറസ്പോണ്ടൻസ് കോഴ്സിൽ ഏകദേശം ഇരുപതിനായിരത്തിലധികം പേർ ഇപ്പോൾ പങ്കുകൊണ്ടുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അവരിൽ എൺപതു ശതമാനം അക്രൈസ്തവരുമാണ്. ഏകദേശം നാനൂറിലധികം കത്തുകൾ ദിവസവും അവിടെ കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ച ജോലിയിൽ മാത്രം വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്ന ആറേഴുപേരെ ഞാനവിടെ കണ്ടു. ഈ വിധം നടത്തപ്പെടുന്ന കോഴ്സിൽ പങ്കെടുത്തതിന്റെ ഫലമായി ആരെങ്കിലും ക്രിസ്തുമതം അവലംബിക്കുന്നതിനു താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചാൽ ആ വിവരം ആ സ്ഥലത്തോ സമീപസ്ഥലത്തോ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സഭാപ്രവർത്തകരെ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നറിയിക്കും. ഈ നിശ്ശബ്ദപ്രവർത്തനത്തിന്റെ സൗകര്യം മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ തപ്പും താളവും കൂടാതെ ഉച്ചഭാഷിണിയും കണ്ഠക്ഷോഭവും കൂടാതെ ഉറക്കിളപ്പും അനാശാസ്യരംഗസൃഷ്ടിയും കൂടാതെ ശാന്തമായി നടത്തപ്പെടാവുന്ന ഒരു പ്രവർത്തനസരണിയാണല്ലോ അത് എന്നെനിക്കു തോന്നി.

നമ്മുടെ സഭയിൽ സണ്ടേസ്കൂൾ സാമാന്യമായി സംഘടിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും

ധാനമുണ്ടാകും എന്ന് ആരോ നല്ലകാര്യം പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുണ്ട് നമുക്ക്. പക്ഷേ നാം ആലോചനയൊക്കെ തുടങ്ങി സത്യാഗ്രഹവും പീസ്‌ലീഗുമായി സഭയേയും എടുത്തുകൊണ്ട് കുളത്തിലേക്ക് ചെല്ലുന്നതിന് മുൻപുതന്നെ പ്രമാണികളാരെങ്കിലും നമ്മുടെയിടയ്ക്ക് വീഴുകയും നമുക്കങ്ങിനെ സുഖമാകാതെ നിരാശ വർദ്ധിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്.

നാം പശ്ചാത്താപപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെ തന്നെ സമീപിക്കുകയും, സഭയുടെ മുടന്തു മാറണമെന്ന സത്യമായ ആഗ്രഹം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടാവുകയും ചെയ്തിട്ട്, "എഴുന്നേൽക്കുക, നിന്റെ കിടക്കയുമെടുത്ത് നടക്കുക" എന്നുള്ള മധുരവചനം നമ്മുടെ കർത്താവ് നമ്മോടു പറയുന്നത് കേൾക്കുവാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം ദൈവം നമുക്കു തരട്ടെ.

അഗ്രഹിച്ചാൽ പോലും സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനപരിധിയിൽ എത്തപ്പെടുവാൻ സാധ്യമാകാത്ത സഹസ്രക്കണക്കിനു ബാലികാബാലന്മാർ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വലിയ നഗരങ്ങളിൽ രൂപം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇടവകകളിൽ സണ്ടേസ്കൂൾ പ്രവർത്തനം പ്രായോഗികമാക്കുക സാധ്യമല്ല. അതുപോലെ തന്നെ ഉദ്യോഗസംബന്ധമായും മററും വിദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിച്ചുവരുന്ന കുടുംബങ്ങളിലെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു വേദജ്ഞാനം നൽകുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ഒരു മാർഗ്ഗം ലഭ്യമല്ലാത്തതിൽ പലരും ക്ലേശിക്കുന്നുണ്ടാവണം. ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ചും ക്രിസ്തുസഭയെ സംബന്ധിച്ചും സാമാന്യമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ അഗ്രഹിക്കുന്ന അനേകം അക്രൈസ്തവർ കാണും. അവർ സൗകര്യം സിദ്ധിച്ചാൽ തന്നെ കൺവൻഷൻ പന്തലിൽ പോയി നൂലാമാലയായി പോകുന്ന പ്രസംഗപരമ്പര കേട്ടു തങ്ങളുടെ ജിജ്ഞാസയ്ക്കു പരിഹാരം നേടുവാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നു വരുന്നതല്ല.

ഈ വിധമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി ബൈബിൾ കറസ്പോണ്ടൻസ് കോഴ്സ് എനിക്കു തോന്നി. എന്നാൽ അതു പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനു ചുരുങ്ങിയതു നാലഞ്ചു പേരെങ്കിലും ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. പ്രതിഫലത്തിനു പ്രവർത്തിക്കുന്നവരേക്കാൾ ഈ വിധമുള്ള ഒരു സംരംഭം വിജയകരമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു് ആത്മപരിത്യാഗത്തോടു കൂടെ സഭാസേവനത്തിനു തങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആളുകൾക്കായിരിക്കും.

ഇവിടെയാണു് ആശ്രമസ്ഥർക്കും സന്യാസസമൂഹാംഗങ്ങൾക്കും ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വലിയ ഒരു സേവനസൗകര്യം ഞാൻ ദർശിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ സഭയിൽ പല ആശ്രമങ്ങളും സന്യാസസമൂഹങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പലതിലും അംഗങ്ങളായായിട്ടുള്ളവരുടെ ജോലി ഇടവകഭരണവും അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയും മാത്രമായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ സമൂഹങ്ങളൊന്നും തന്നെ പ്രവർത്തനക്ഷമമായ നൂതനസരണികളവലംബിച്ചു് സുവിശേഷഘോഷണത്തിനു മുതിർന്നതായോ മുതിരുന്നതായോ ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു് അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലിരിക്കുന്ന അവിവാഹിതരായ സഭാംഗങ്ങൾക്കു് ഏററവും മിതമായി ചെലവു ചെയ്തു ജീവിതം നയിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം നൽകുവാനായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ സഭയിൽ സംഘടിതമായിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു സമൂഹം ഈ പ്രവർത്തനസരണിയിലേക്കു് മുഖം വയ്ക്കുന്നതു് സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും അവരെക്കൊണ്ടു് സഭയ്ക്കു് കൂടുതൽ പ്രയോജനമുണ്ടാകുവാനും സർവ്വോപരി ക്രിസ്തുനാമമഹത്വത്തിനും സഹായകമായിരിക്കുമെന്നു് തോന്നുന്നു. ഈ കോഴ്സിന്റെ പ്രവർത്തനരീതികളുടെ വിശദാംശങ്ങൾ അറിയണമെന്നു് ആരെങ്കിലും അഗ്രഹിക്കുന്ന പക്ഷം അവർ വിവരത്തിനു് ചർച്ചു് വീക്കിലി പത്രാധിപർക്കു് എഴുതിയാൽ മതിയാകും.

ക്രിസ്തു ജയന്തി

(വിമൽജി)

ലോകത്തിൽ ഭൂരിഭാഗം ജനങ്ങളും കൊണ്ടാടുന്ന ഒരു മഹോത്സവമാണു് ക്രിസ്തുമസ് അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തു ജയന്തി. ക്രിസ്തു ലോകത്തെ പാപമുക്തമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വേച്ഛയാൽ കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടു, ലോകമംഗളത്തിനുവേണ്ടി പാപികളുടെകൈയിൽ നിന്നു മരണം വരിച്ചു. എന്നിട്ടും പാപികളിൽ ക്ഷമിക്കുവാനും ദുഃഖത്തിൽ നിന്നു് രക്ഷിക്കുവാനുമായി സർവപിതാവായ ഈശ്വരനോടു് പ്രാർത്ഥിച്ചുവെന്ന സംഗതി പ്രസിദ്ധമാണു്. ഏതൊരു ദുഷ്ടസ്വാർത്ഥഹൃദയത്തേയും അലിയിക്കുന്ന കരുണാജനകമായ സംഭവമാണതു്. എന്നാൽ കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടതു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ദേഹമാണെന്നു ലോകം പിന്നീടു് ധരിച്ചുപോന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ക്രിസ്തു നിലകൊണ്ട മഹാ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രതീകമാണു് ക്രിസ്തുജീവിതം, ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ ശരീരം. ആ ദൃഷ്ടിയിൽ കുരിശിൽ തറച്ചതു, പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായ ദേഹത്തെയല്ല, നേരേമറിച്ചു് അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ച സിദ്ധാന്തത്തെയാണു്. മനുഷ്യത്വത്തെയാണ സത്യം, അഹിംസ, സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നീ ഗുണങ്ങളെയാണു് കുരിശിൽ തറച്ചതു്. അന്നത്തെ ദുർഭരണത്തിന്റെ ഭയങ്കരഹസ്തങ്ങളാണു് ആ പ്രവൃത്തി നടത്തിയതു്.

അഹിംസാസമരം

ക്രിസ്തുവിനെ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിന്റെ കടമ ഈ അന്യായത്തെ അഹിംസാപരമായി, സത്യാചാരപരമായി പ്രതിഷേധിക്കുകയാകുന്നു. ഹിംസയോടുള്ള അഹിംസയുടെ ചെറുക്കലാണു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ലോകജീവിതം അന്നു് അവസാനിച്ചുവെങ്കിലും ഈ അഹിംസാസമരം അവസാനിച്ചിട്ടില്ല. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പും ഉള്ളതാണു്. അതു് ഇന്നും ശക്തിപ്പെട്ടു വരികയാണു്. അതിനാൽ ക്രിസ്തുജയന്തി അഹിംസാജയന്തിയായിരിക്കണം. ക്രിസ്തുവിന്റേയോ അഹിംസയുടേയോ ഗുണങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചാൽ മാത്രം ജയന്തിയാകുന്നതല്ല. കീർത്തിഗാനം വെറും ബാഹ്യപ്രകടനമാണു്. ആ മഹാത്മാവിന്റെ അഹിംസാസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സ്വജീവിതത്തിൽ കഴിയുന്നതും പകർത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു് യഥാർത്ഥ ജയന്തി. അതുതന്നെയാണു് ഹിംസയോടും സ്വാർത്ഥദുഷ്ടതയോടുമുള്ള മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അക്രമരഹിതമായ സമരം. ക്രിസ്തുവിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിനു് ഈ സമരം ചെയ്യാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

മാനസാന്തരവും സർവ്വോദയവും

വ്യക്തിയിൽ മാനസപരിവർത്തനം വരുത്തുകയാണു് ആ മഹാത്മാവിന്റെ പ്രധാന ജീവിതോദ്ദേശം. പാപികളെ പുണ്യവാന്മാരാക്കാനാണു് അദ്ദേഹം പൊരുതിയതു്. ഈ വ്യക്തിപരിവർത്തനമാണു് സാമുദായിക വിപ്ലവത്തിന്റെ താക്കോൽ. വ്യക്തിപരിവർത്തനമില്ലാതെ പുതിയ സമുദായത്തെ സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു ഗാന്ധിജിയും വിനോബാജിയും ജയപ്രകാശും നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചതു് നമുക്കനുഭവമാണല്ലോ. ബൈബിളിലെ കഥകൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളാൽ മാനസാന്തരം വന്നതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. സർവോദയവ്യവസ്ഥിതിക്കും ആദ്യമായി വേണ്ടതു് മാനസാന്തരമാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യവും സർവ്വോദയവും

ശ്രീബുദ്ധനെ ഗുരുവാക്കിയതുപോലെ മഹാത്മഗാന്ധി ക്രിസ്തുവിനേയും അനുഗമിക്കുകയാണ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

Licence No. 498 Dated 20-8-1946 Reg. M. 5268

THE CHURCH WEEKLY

ഗാന്ധിജിയുടെ രാമരാജ്യം അല്ലെങ്കിൽ സർവ്വോദയം ഭൂമിയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതായ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. പണ്ടത്തെ മഹാന്മാർ സങ്കല്പിച്ചുപറഞ്ഞതു ഗാന്ധിജി ശാസ്ത്രീയമായും പ്രായോഗികമായും നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നു. ബൈബിളിനെ ആധാരമാക്കി റസ്കിൻ എഴുതിയ "unto this last" എന്ന പുസ്തകം വായിച്ച് അതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു ഗാന്ധിജി ഗുജറാത്തിയിൽ "സർവ്വോദയം" എന്ന പുസ്തകം എഴുതിയതു്. ഗാന്ധിജി സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെ അഥവാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ രാമരാജ്യ (സർവോദയ)ത്തെ ലോകത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഇതുവരെ ആരും കാണിക്കാത്തതായ ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തനസാധനവും പ്രവർത്തനപദ്ധതിയും മുമ്പിൽവെച്ചു. ആ പ്രവർത്തനസാധനമാണു ചർക്ക. അതു മനുഷ്യക്കോടികളുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെയും ചൂഷണരാഹിത്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണു. പ്രവർത്തനപദ്ധതിയെന്നാൽ വ്യക്തിപരിവർത്തനത്തിൽക്കൂടി സാമുദായികവും, ധാർമ്മികവും, രാജ്യനൈതികവുമായ വിപ്ളവം നടത്തുകയാണു്. സത്യാഗ്രഹപ്രസ്ഥാനം, വ്യക്തിപരിവർത്തനത്തിന്റെ സാമൂഹിക പ്രവൃത്തിയാണു്. നമുക്കു കിട്ടിയ രാജ്യനൈതിക സ്വാതന്ത്ര്യം അതിന്റെ പരിണാമമാണു്. രാജ്യനൈതിക സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയശേഷം ഇനി വേണ്ടതായ സർവ്വോദയവ്യവസ്ഥിതിക്കു് ഗാന്ധിജി കാണിച്ചുതന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടിത്തന്നെ പോകണമെന്നും നമുക്കറിയാമല്ലോ.

ക്രിസ്തുവും ഗാന്ധിയും

മരണത്തിനുശേഷം സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അല്ലെങ്കിൽ മോക്ഷം കൈവരേണമെങ്കിൽ ജീവിതകാലത്തിൽത്തന്നെ അതിനുള്ള കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യണം. അഹിംസാത്മകവും ചൂഷണാരഹിതവും സത്യസമത്വ സ്വാതന്ത്ര്യപരവുമായ പരിശ്രമജീവിതമാണു് ആ കർമ്മമാർഗ്ഗം. ഓരോ വ്യക്തിക്കും അതു സാധിക്കുവാനുള്ള പദ്ധതിയാണു് സർവോദയവ്യവസ്ഥിതി. ക്രിസ്തു സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്നതോടൊപ്പം അതു നേടുന്നതിനു വേണ്ടി ജീവിതത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുകയും വേണം എന്നും ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വർഗ്ഗം നിങ്ങളുടെ കൈയിലാണെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം അതാണു്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ പ്രായോഗികമായി കാണിച്ചുതന്ന ഗാന്ധിജിയെ അനുഗമിച്ചാൽ അതു് ക്രൈസ്തവജീവിതവുമായി, അതേ സമയത്തു് സർവ്വോദയ ജീവിതവുമായി.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഉപദേശിച്ച തന്ന ക്രിസ്തുവിനെ കുരിശിൽ തറച്ചു. സർവ്വോദയം പഠിപ്പിച്ച ഗാന്ധിജിയുടെ മാറിൽ വെടിയുണ്ടകൾ തറച്ചു. എന്നിട്ടും ഇരുവരും ലോകഹൃദയത്തിൽ ജീവിച്ചുവരികയാണു്. കുരിശിൽ ക്രിസ്തുവിനെ തറച്ചുവെങ്കിലും നാം പൂജിക്കേണ്ടതു് കുരിശിനെ മാത്രമല്ല ക്രിസ്തു നിലകൊണ്ട സർവോദയ സിദ്ധാന്തത്തെയുമാണു് പൂജിക്കേണ്ടതു്. പാപികൾ കുരിശിൽ ക്രിസ്തുവിനെ തറച്ചുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യതത്വം ഇന്നും ജീവിച്ചുവരുന്നു. അതു് ഗാന്ധിജിയുടെ സിദ്ധാന്തമാകുന്ന പ്രായോഗികരൂപം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

(ഭൂദാനകാഹളം)

ദുഃഖനിമഗ്നരോ

(ജെ. സി.)

മരണംപോലെ തന്നെ സർവരും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണു ദുഃഖം. ആ പ്രശ്നമഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ നാം അതിനു കാരണമെന്താണു്, അതു എന്തുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു എന്നെല്ലാം നമ്മോടു തന്നെ ചോദിച്ചുപോകാറുണ്ടു്. ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെയോ നാം സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെയോ അനാരോഗ്യമായിരിക്കാം ദുഃഖകാരണം. പലപ്പോഴും സ്വഭാവനിഷ്ഠയില്ലായ്മയുടെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കാം നാം ദുഃഖിക്കുന്നതു്. നമ്മെപ്പററി മററുള്ളവർക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രതീക്ഷകൾ നിറവേററുവാൻ കഴിയാതെ പോയതുകൊണ്ടു ദുഃഖിച്ചു എന്നും വരാം. ഭൗതികങ്ങളായ, സാമ്പത്തികമായ നഷ്ടങ്ങൾകൊണ്ടും ചിലർ ദുഃഖിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാലിവയിലെല്ലാമുപരിയായി ദുഃഖത്തിനു കാരണമാകാറുള്ള ഒരുകാര്യം മരണമത്രേ.

സർവരും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഈ പ്രശ്നത്തിൻമുമ്പിൽ നമ്മുടെ നിലപാടു് എന്തായിരിക്കണം. അഗ്നിയുടെ മുമ്പിൽ വിറകിന്റെ ഗുണമെന്നതുപോലെ ദുഃഖത്തിനു മുമ്പാകെ മനുഷ്യരുടെ യഥാർത്ഥനിറം വെളിവാകുന്നു. നമ്മുടെ ദൗർബല്യവും ആദ്ധ്യാത്മിക ദാരിദ്ര്യവും വെളിവാകുന്നതിനു മതിയായതായിരിക്കും അതു്.

എന്നാൽ എത്ര വലിയ ദുഃഖകാരണമുണ്ടായാലും നാം ചെയ്യരുതാത്ത ചില കാര്യങ്ങളുണ്ടു്. അതു് സർവാശ്ലേഷകമായ ഒരു പ്രശ്നമാകയാൽ ഒരിക്കലും അതേപ്പററി നാം പിറുപിറുക്കുകയോ അമിതമായ ദുഃഖത്തിനു് ഒരിക്കലും വിധേയരാകുകയോ ചെയ്യരുതു്. അതുകൊണ്ടു് ഒട്ടും ദുഃഖിക്കരുതെന്നല്ല ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ചില അവസരങ്ങളിൽ അതിനു് ഒരു ബഹിർഗമനമാവശ്യമായിരിക്കാം. നമ്മുടെ കർത്താവുപോലും ദുഃഖിക്കുന്നവരെ കണ്ടിട്ടു് കണ്ണീർ വാർത്തല്ലോ. എന്നാൽ അമിതമായ ദുഃഖത്തിനു് നാം ഒരിക്കലും പാത്രരായി തീരരുതു്. നാം ദുഃഖം നിഷേധിക്കുകയുമരുതു്. "അതു് അയഥാർത്ഥമാണു്, അതിനു മുമ്പിൽ ഞാൻ നമ്രശിരസ്കനാകയില്ല" എന്നെല്ലാം വാദിക്കുന്നവരുണ്ടു്. അതു് അക്രൈസ്തവവും ബാലസഹജവുമായ ചാപല്യവുമായിരിക്കും.

അതേപ്പററി, നമുക്കെന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. ദുഃഖത്തിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ സാധ്യമല്ലെങ്കിലും അതു ദൈവമഹത്വത്തിനായി വിനിയോഗിക്കാവുന്നതാണു്. ഞാൻ ഒരു കോളേജു വിദ്യാർത്ഥി ആയിരിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഒരു പ്രൊഫസ്സർ ഒരു അനുഭവകഥ ഞങ്ങളോടു ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുകയുണ്ടായി.

(തുടരും)

Printed and Published by N. M. Abraham B. A. at the Malayala Manorama Press, Kottayam